

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/340/2020
Identifikačné číslo spisu:	7717210959
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7717210959.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu DOBREX s. r. o., so sídlom v Michalovciach, Kpt. Nálepku 20, IČO: 17 077 524, zastúpeného JUDr. Jánom Husárom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Slovenskej jednoty 8, proti žalovanému Mestu Michalovce, so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov 1015/30, IČO: 00 325 490, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 65.287,17 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16C/38/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2019 sp. zn. 6Co/164/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2019 sp. zn. 6Co/164/2018 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie t. j., vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania, ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. decembra 2017 č. k. 16C/38/2017-127 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet vedený v A. a. s., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, titulom vydania bezdôvodného obohatenia, za obdobie od 16. júna 2015 do 31. decembra 2016, sumu 58.917,69 € a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.777,11 € od 2. augusta 2015 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 2. septembra 2015 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 2. októbra 2015 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 2. novembra 2015 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 2. decembra 2015 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 3. januára 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. februára 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. marca 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. apríla 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. mája 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. júna 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. júla 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 1. augusta 2016 do zaplattenia, úrok z omeškania

vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 3. septembra 2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 4. októbra 2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 3. novembra 2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 2. decembra 2016 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.184,74 € od 3. januára 2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 6.369,48 € s príslušenstvom a vo výroku III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania, a to 81,96 % zo všetkých jeho účelne vynaložených trov v konaní od žalovaného s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal v konaní preukázané, že žalobca je spoluvlastníkom pozemkov zapísaných na LV č. XXXX a na LV č. XXXX k. ú. L., a to parcela č. 8161/3 o výmere 462 m², so spoluvlastníckym podielom 1/2, čiže 231 m² a parcela č. 8162/1 o výmere 2294 m², so spoluvlastníckym podielom 4/8, čiže 1147 m². Spoluvlastnícky podiel žalobcu na týchto pozemkoch predstavuje 1378 m². Bolo tiež preukázané, že žalobcovi bola zo strany I. R. postúpená pohľadávka voči dlžníkovi - žalovanému, titulom vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 61.565,14 € s príslušenstvom, za užívanie pozemkov pod miestnou komunikáciou na ul. Továrenskej za obdobie od 17.6.2015 do 31.12.2016, ktorá vznikla postupcom z dôvodu, že je vlastníkom pozemkov pod miestnou komunikáciou na ul. Továrenskej, vedených na LV č. XXXXX v k. ú. L., o celkovej výmere 10871 m². Ide o pozemky - parcela č. 5489/70 o výmere 4786 m², parcela č. 7663/2 o výmere 87 m², parcela č. 7696/3 o výmere 487 m², parcela č. 7696/4 o výmere 98 m², parcela č. 8163/1 o výmere 3168 m², parcela č. 8164/2 o výmere 604 m², parcela č. 8165/1 o výmere 1641 m². Pokiaľ ide o námietku premlčania uviedol, že aj táto v uvedených konaniach bola vyriešená a bolo ustálené, že nejde o premlčanie predmetného nároku, lebo nemožno na predmetný prípad aplikovať zákon, na ktorý poukazuje žalovaný, a to zákon č. 66/2009 Z. z. Súd prvej inštancie sa stotožnil s týmito závermi, prijatými v predchádzajúcich konaniach. Vychádzal z toho, že tak ako to uviedol Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku č. k. 5Co/381/2012-191, rozhodujúce pre priznanie nároku žalobcu v tomto prípade je to, že predmetná miestna komunikácia sa nachádza na žalovaných parcelách, a že je využívaná ako miestna komunikácia a žalovaný vykonáva ich správu, stará sa o ich údržbu, opravu, ktoré povinnosti mu vyplývajú o. i. aj zo zákona č. 135/61 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej aj cit. zák.). Podľa § 3d ods. 6 cit. zák., vlastníci a správcovia pozemných komunikácií sú povinní pozemné komunikácie udržiavať v stave zodpovedajúcom účelu, na ktorý sú určené. Podľa § 9 ods. 1 cit. zák. závady v zjazdnosti diaľnic, ciest a miestnych komunikácií sú bez prietahov povinní odstraňovať ich správcovia. Uviedol, že žalovaný nepopiera, že predmetné nehnuteľnosti sú využívané vopred neohraničeným množstvom subjektov, sú pozemnými komunikáciami, ktoré sa nachádzajú v intraviláne obce L. Mesto Michalovce rešpektovalo v danom prípade širší verejný záujem ostatných podnikateľov a vlastníkov, majúcich svoje prevádzky z ulice Továrenskej a v širšom ohľade realizovalo svoju povinnosť zabezpečiť prosperitu a rozvoj mesta. Žalovaný disponujúci majetkom žalobcu mohol užívaním jeho vlastníctva plniť svoje verejné funkcie súvisiace s uspokojovaním verejných potrieb občanov. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka je oprávnený. Mal za to, že na strane žalovaného totiž nastáva bezdôvodné obohatenie a žalovaný je vo veci pasívne legitimovaný, a za tým účelom je potrebné, aby vydal bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Poznamenal, že neobstála ani námietka premlčania práva vznesená žalovaným, ktorú oprel o to, že predmetný nárok nie je nárokom z bezdôvodného obohatenia, ale nárokom, z vecného bremena, ktorý sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej lehote. Súd prvej inštancie poukázal na judikát Najvyššieho súdu SR, rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 52/2009 z 31. januára 2011, ktorý riešil obdobný prípad a vysporiadaval sa v ňom aj s pasívnou legitímáciou obce, ako žalovaného. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie NS SR súd hodnotil námietky žalovaného ako neopodstatnené a žalobe vyhovel. Príslušenstvo, teda úroky z omeškania, boli žalobcovi priznané v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nar. vl. č. 87/95 Z. z., tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, od doby, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s jednotlivými splátkami („tzv. nájomného“) bezdôvodného obohatenia. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, a keďže žalobca mal v konaní čiastočný úspech, vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby, súd mu priznal nárok na náhradu tých účelne vynaložených trov v konaní, ktoré zodpovedajú pomeru jeho úspechu.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 28. mája 2019 sp. zn.

6Co/164/2018 potvrdil rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania, vo výroku II. odmietol odvolanie žalovaného proti výroku II. o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 6.369,48 € s príslušenstvom a vo výroku III. rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zastáva názor, že užívaním verejného priestranstva, ktorým sú aj pozemky žalobcu obyvateľmi mesta žalovaného bez poskytnutia finančného ekvivalentu žalobcovi, sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Zdôraznil, že užívanie pozemkov vlastnícky patriace žalobcovi, ktoré sú verejným priestranstvom, neobmedzeným okruhom užívateľov, najmä obyvateľmi obce, je treba považovať za užívanie žalovaným. Preto uviedol, že správny je aj výpočet výšky bezdôvodného obohatenia rovnajúcej sa výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase za porovnateľný pozemok, ku ktorému dospel súd prvej inštancie vychádzajúc zo znaleckého posudku Ing. Mariána Furdu, ktorý je súčasťou spisu okresného súdu sp. zn. 12C/48/2016. Nad rámec uvedeného uviedol, že zákon č. 66/2009 Z. z. sa vzťahuje na prípady, keď obec sa stala podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“). V danom prípade neprešlo na obec vlastníctvo k stavbe z vlastníctva štátu podľa osobitných predpisov a tak nie je možná aplikácia zák. č. 66/2009 Z. z. Ďalej doplnil, že v prejednávanom spore sa totiž nejedná o náhradu poskytovanú jednorázovo, tak ako je to upravené niektorými osobitnými predpismi (napr. zák. č. 182/1993 Z. z.), kde finančné vyrovnanie práv a povinností vyplývajúcich z obsahu právneho vzťahu založeného zákonom zriadeným vecným bremenom sa uskutoční podľa všeobecných zásad vyrovnania vzťahu medzi vlastníkom a tým subjektom, ktorý výkonom svojich vlastných práv obmedzil práva vlastníka.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP uviedol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal skutočnosťou, že predmetná komunikácia bola vystavaná ako účelová komunikácia v rámci výstavby podnikov Zemplínske strojárne Michalovce a MEZ Mohelnice, ktoré v rámci likvidácie, resp. konkurzu predmetnú komunikáciu majetkovo nevysporiadali, stala sa teda v zmysle § 135 Občianskeho zákonníka majetkom príslušného štátneho orgánu, teda majetkom štátu. Prvostupňový súd nevykonával dokazovacie konanie v tejto veci. Súd sa nevysporiadaval so skutočnosťou, že žalobca v čase kúpy pozemku vedel, že na pozemkoch je komunikácia a teda sa nedá využívať na iné účely, ako sa pozemky využívali v čase kúpy. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky, od ktorej sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu a to od otázky dôvodu užívania cestnej komunikácie na Továrenskej ulici. Poukázal pritom na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7 Cdo 26/2014. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie dovolateľa ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľ vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP namieta, že súd prvej inštancie sa

nezaoberal skutočnosťou, že predmetná komunikácia bola vystavaná ako účelová komunikácia v rámci výstavby podnikov Zemplínske strojárne Michalovce a MEZ Mohelnice, ktoré v rámci likvidácie, resp. konkurzu predmetnú komunikáciu majetkovo nevysporiadali, stala sa teda v zmysle § 135 Občianskeho zákonníka majetkom príslušného štátneho orgánu, teda majetkom štátu. Prvostupňový súd nevykonal dokazovacie konanie v tejto veci. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca v čase kúpy pozemku vedel, že na pozemkoch je komunikácia a teda sa nedá využívať na iné účely, ako sa pozemky využívali v čase kúpy.

9. Dovolacím dôvodom vytykáaným dovolateľom je tak tzv. vada zmätočnosti upravená v § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. 251/03).

10. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytykal v prvom rade nedostatočné odôvodnenie rozsudku. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy

zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 1.7.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

11. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP a je zmätočné. Dovolaciemu súdu nie je predovšetkým jasná odpoveď súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu na otázku vlastníctva spornej cestnej komunikácie, pričom uvedené dovolateľ namietal už v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní. Vyriešenie tejto otázky môže byť podstatné pre rozhodnutie v tejto právnej veci. V danom prípade rovnako nemožno hovoriť o prejudicialite, pretože otázka vlastníctva cestnej komunikácie nebola riešená ani v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 20C/138/2018.

11.1. Z uvedeného odôvodnenia sa dovolací súd priklonil k argumentácii dovolateľa, že súdy oboch inštancií neodôvodnili a nevenovali pozornosť otázke vlastníctva cestnej komunikácie, ktorú dovolateľ namietal v konaní. Tým došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces. Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné a potrebné je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

12. Vzhľadom na to, že dovolací súd vyhovel námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, tak sa ďalej nezaoberal námietkami vyplývajúcimi z § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ CSP.

13. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.